

KNIHA ZO SÉRIE Z TELA A OHŇA
2. ČASŤ

ZRODENÁ Z KRVI A POPOLA

AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA NEW YORK TIMES

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

ZRODENÁ Z KRVÍ A POPOLA

2. část

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: Born of Blood and Ash –
Flesh and Fire Book #4 (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye
Concepts, Incorporated) preložili Zuzana Trstenská a Miriam Ghaniová.

Translation © 2025 by Zuzana Trstenská and Miriam Ghaniová

Zodpovedný redaktor: Matúš Mikšík

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

BORN OF BLOOD AND ASH: Flesh and Fire book 4 © 2024 by Jennifer

L. Armentrout

All rights reserved

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-72-7

EAN 9788069010727

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat',
skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho
písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených
autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je
vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej
predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či
mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Keď som počula kroky prichádzajúce z hlavnej haly, zastavila som sa naspodku schodiska. Žalúdok som mala ako na vode, musela som sa chvíľu sústrediť na dýchanie, aby sa upokojil.

Celé ráno ma napínalo tak, že som zvierala umývadlo. To posledné, čo teraz potrebujem, je ovracať Ashov stôl. Ak sa to stane, nikdy nebude súhlasíť s tým, aby som dnes odišla do Lasanie.

Musí to byť tou slaninou.

Prečo? Nemala som tušenie. Milovala som slaninu a mala som s ňou dlhodobý vzťah, no v momente, keď som zacítila vôňu vyprázaného mäsa, som bola presvedčená o tom, že budem zvracať.

Pravdepodobne to bolo aj tým, že ma Ash dnes ráno zobudil z ďalšej nočnej mory. Keď sa ma na to opýtal, predstierala som, že netuším, o čom hovorí.

Nechal to tak. Ale vedel to.

„Sera?“

Zdvihla som pohľad a uvidela Bele a Aios prichádzať po hlavnej chodbe. Nemohli vyzerat' odlišnejšie.

Bele bola od hlavy po päty oblečená v čiernom, tmavé vlasy mala začesané dozadu. Aios mala na sebe jasnožltú tuniku

a biele nohavice a čerešňovočervené vlasy jej siahali po stred chrbta.

„Prečo sa tak... pozeráš na podlahu?“ spýtala sa Bele a vošla do knižnice.

„Nepozerala som...“ Zastavila som sa. *Naozaj* som sa pozerala na podlahu. „To je jedno.“

„Presne tak.“ Bele sa široko usmiala. „Mimochodom, nevyzeráš dobre.“

Zamračila som sa. „Ďakujem.“

„Nemáš za čo.“

Odstúpila som od schodov a priložila si ruku na tvár.

Pozrela som na Aios. „Vyzerám zle?“

Bohyňa pokrútila hlavou.

„Klame,“ skonštatovala Bele. „Len preto, lebo chce byť milá.“

„Uf.“ Zdvihla som obočie.

„Nevyzeráš chorá,“ uistila ma Aios. „Len si trochu bledá.“

„Trochu?“ zahundrala Bele.

„Bele,“ vyštekla Aios.

„Čo?“ Bele zdvihla ruky. „Práve si povedala, že vyzerá bledo.“

„Snažila som sa ju podporiť,“ zasyčala Aios.

„Aj ja.“ Bele si prekrížila ruky.

„Počkajte,“ prerušila som ich. „Naozaj vyzerám chorá?“

„Nie,“ rýchlo odpovedala Aios.

„Áno,“ vyhrkla Bele o sekundu neskôr.

„Fáta,“ zvolala Aios. „Milujem ťa. Vieš, že ťa milujem.“

Pri tých slovách mi srdce radostne poskočilo. Bele sa na tvári objavil žiarivý úsmev. „Viem.“

„Ale,“ pokračovala Aios a ukázala na ňu, „naozaj musíš popracovať na svojich komunikačných schopnostiach.“

Belin úsmev zmizol.

Usmiala som sa, hoci som cítila trochu súcitu s *prvotným mláďatom*. Aj ja potrebujem na týchto zručnostiach popracovať.

Napriek tomu mi pri myšlienke na to, o čom sme sa rozprávali, klesli pleciami. Keď som opúšťala kúpeľňu, bola som trochu bledá a pod očami som mala tieň. No myslela som si, že to nie je až také zlé.

Lem Aiosinej slnečnej tuniky jej zavial okolo kolien, keď sa otočila ku mne. „Nevyzeráš chorá.“ Bele rozšírila oči a stisla pery, hľadiac na podlahu. Vedela som, že sa Aios iba snaží byť milá. „Vyzeráš, ako keby si sa... zle vyspala.“

„Myslím, že som zjedla niečo, čo mi nesadlo,“ vysvetlila som a Aios zvrátila obočie. „Bolo mi trochu nevoľno...“

„Nie, ššš...“ Bele sa zarazila, keď Aios otočila hlavu takmer o tristošesťdesiat stupňov. „...ššš. Nie, ššš.“ Bele zložila ruky a pozrela na mňa s veľkým úsmevom a so stisnutými perami. „Vyzeráš, že máš veľa energie.“

„To si chcela povedať?“ Založila som ruky vbok. „Naozaj?“

„Áno.“ Bele prikývla a jej úsmev sa rozšíril. Jej hlas potom dosiahol výšku, akú som od nej nikdy predtým nepočula.

„Áno. Vyzeráš oddýchnuto a plná života.“

„Prosím, prestaň sa na mňa tak usmievať.“

Belin úsmev pomaly zmizol.

„Ako to myslíš, že si zjedla niečo, čo ti nesadlo?“ spýtala sa Aios.

Pokrčila som pleciami. „Po raňajkách mi bolo nevoľno.“

„Nikdy som nezažila, že by nejakému prvotnému božstvu bolo zle z jedla.“ Zamračila sa. „Ale na druhej strane, ty si bola povýšená len nedávno.“ Pozrela sa na Bele. „Bolo ti vtedy niekolkokrát zle, však?“

Bele prikývla. „Nikdy som ale nevyzerala ako mŕtvola.“

„Sladké fáta.“ Aios zaklonila hlavu.

Odolala som nutkaniu zhodiť Bele na hlavu lustre a sústredila som sa na Aios. „Si skutočne tá najmilostivejšia bohyňa.“

Sklonila bradu a na tvári sa jej objavil zmätený úsmev. „No, ďakujem.“

Bele uprela pohľad na mňa. „Flirtuješ s Aios? Priamo predomnou?“

„Áno. Presne to robím, aj keď som vydatá za prvotného boha smrti.“ Stroho som na ňu pozrela a v jej strieborných očiach som zachytila iskru pobavenia. „Len poukazujem na to, aká je milá, keďže ťa toleruje.“

Aios sa jemne zasmiala.

Bele si pritisla ruku na hrud'. „Zranila si ma, *mey*...“

„Mlč,“ prerušila som ju.

„Áno.“ Bele teatrálné zaváhala. „Vaša výsosť?“

Vzdychla som.

Aios odťahla Bele ruku z hrude. Ich prsty sa okamžite preplietli. „Nie vždy je taká nepriateľská.“

Bele si odfrkla. „Nemusíš v mojom mene klamať, *so'vit*," povedala, čo ma prinútilo myknúť bradou smerom k nej. Sklonila hlavu a pobozkala Aios na čelo. „Som majsterka provokácie. Je to moja špeciálna schopnosť.“

Po chrbte mi prebehol mráz. To, ako Bele Aios nazvala, znelo takmer ako *so'lis*, čo znamenalo *moja duša*. Nebolo to však to isté. Bolo to milé, a tak som sa rozhodla ignorovať pocit, ako keby mi po koži liezli pavúky. „Och, môj život,“ zamrmlala som a odkašľala si. „Si rozkošná, Bele.“

Vystrela prostredník voľnej ruky s nechtom nalakovaným načierno.

„Aj toto je rozkošné?“

„Teraz chcem flirtovať *s tebou*," odpovedala som.

Bele sa zasmiala, ja som pozrela na Aios. Hľadela na mňa, pery mala zovreté, akoby sa fyzicky zdráhala niečo povedať.

Rýchlo som odvrátila pohľad a prešla si prstami po vrkoči. „Musím ísť.“

„Ideš sa porozprávať s Attesom?“ Z Beliných výrazných črt zmizlo pobavenie. „Bola som v pracovni, keď mu Ash povedal, že sa objavila Veses. Bol nahnevany. Dúfam, že ju zničí, dopekla. Som kvôli tomu zlý človek?“

„Áno,“ vyhlásili sme s Aios naraz, hoci som v duchu uvažovala rovnako.

Prvotná bohyňa našpúlila pery. „Takú reakciu by som očakávala od nej.“ Kývla hlavou smerom k Aios. „No ty si kedysi bola zábavnejšia.“

Zdvihla som obočie. „Ako vieš, že som bola zábavnejšia? Ved' ma nepoznáš, Bele.“

„Och, poznám ťa.“ Objala Aios okolo pása a postavila sa za ňu. „Moja absurdita rozpoznáva tvoju absurditu.“

Prsty na vrkoči mi zastali a len som na ňu hľadela.

„Alebo to aspoň zvykla robiť.“ Bele si oprela bradu o Aiosino plece. Zažmurkala na mňa. „Počkaj chvíľu. Tvoja absurdita je stále v tebe. Je iba na vôdzke.“

„Neviem, či sa mám cítiť poctená alebo urazená,“ odvetila som pomaly.

„No,“ začala Bele.

„Alebo len zmätená,“ dodala som.

Aios ju zľahka štuchla. „Bele sa snaží povedať, že cíti tvoju... povahu.“

„Je to súčasť rodu dvora. Celá tá vec s lovom a božskou spravodlivosťou,“ vysvetlila Bele. „Vnímanie povahy človeka...“

„Ti umožňuje byť lepším lovcom,“ dokončila som za ňu, buď vďaka svojej jasnozrivosti, alebo svojim znalostiam.

„A vykonávať božiu spravodlivosť,“ vyhlásila Bele, keď jej Aios pohladila ruku. „Vnímanie prirodzeného temperamentu človeka mi pomáha zistiť, či bolo jeho konanie jednorazové, alebo je to niečo, čo má jednoducho v povahe.“

„To dáva zmysel.“ Krútila som koncom vrkoča a prenášala váhu z jednej nohy na druhú. „Takže, moja *absurdita*? Čo to presne znamená? A čo ti to hovorí?“

„Znamená to, že si niekto, kto by sa preniesol na úplne iný dvor bez toho, aby to urobil niekedy predtým.“

„Vedela som, že budem v poriadku,“ oponovala som jej.

Bele zdvihla obočie. „Iste,“ povedala a ja som prevrátila oči. „V každom prípade si impulzívna.“

Impulzívne reakcie. Ash by s ňou súhlasil.

„Ľahko sa necháš rozptýliť.“ Beline slová upútali moju pozornosť. Uškrnula sa. „Si výbušná. Násilná, ak ťa niekto vyprovokuje – a občas aj vtedy, keď vôbec *nie si* vyprovokovaná.“

„Beriem to ako osobný útok.“ zamrmlala som.

V Beliných očiach sa zablykli pásy zádychu. „Si divoká a bezohľadná tak veľmi, až to hraničí s túžbou po smrti,“ pokračovala s náznakom sily v hlase. „Máš pomstychtivú povahu.“

Zamračila som sa. „Môžeš prestať.“

„Veľa šťastia,“ zamumlala Aios a naklonila sa k Bele. „Je vo svojom živle.“

Je rozhodne... desivá. Jej pohľad bol nehybný a slabá žiara jej naplňala žily na lícach. Uprene hľadela na mňa – alebo priamo *do mňa*. „Nerozmýšľaš dostatočne – a pritom premýšľaš príliš. Radosť dokážeš v momente otočiť na zlosť. Jediná predvídateľná vec na tebe je, že si nepredvídateľná.“

Naše pohľady sa stretli. Hodvábne vlákna sily v jej hlase a víriace pramienky zádychu boli desivo fascinujúce.

„Si lojálna a oddaná. Starostlivá. Máš silný zmysel pre to, čo je správne a čo je nesprávne, aj keď sa pohybuješ niekde uprostred.“ Bele zažmurkala a zádych stmavol. Keď znovu prehovorila, vlákna sily zmizli. „Tvoja povaha je v protiklade so sebou samou. Určitý druh absurdity, rovnako ako u mňa – vrátane slabých sociálnych zručností.“ Žmurkla na mňa, potom uhryzla Aios do krku, bohyňa zakňučala. „Ale ako som už povedala, teraz máš veľa z toho pod kontrolou.“

Nevedela som zareagovať. Všetko to bolo naozaj trefné, z nejakého dôvodu mi však bolo nepríjemné, čo vycítila. V jej dlhom zozname chýbala jedna vlastnosť. Monštruózna. Ale možno to bola tá časť, ktorú mám pod kontrolou. Ak áno, mám sa z toho tešiť? Mala by som byť menej impulzívna alebo – ako povedala Bele – menej absurdná...

Zastavila som sa. „Prečo tu vlastne stojím a rozprávam sa o tom s tebou?“

„Tú istú otázku si kladiem aj ja,“ odpovedala Bele.

„Bože, ty si otravná.“ Usmiala som sa na Aios. „Ty nie.“

Bohyňa mi úsmev opätovala.

„Mimochodom, nemáš za čo,“ zvolala Bele. „Už nevyzeráš ako polomŕtva.“

Vystrčila som ukazovák a prešla okolo prázdneho podstavca – *naozaj* by som naň mala niečo dať.

Ignorovala som smiech novej prvotnej bohyně a prešla som chodbou. Žalúdok sa mi *prestal* obracať. Možno mal na mňa Belin jedovatý postoj podivne upokojujúci účinok.

Dvere do Ashovej pracovne boli otvorené a môj pohľad sa ako vždy okamžite stretol s jeho. Sedel s nohami vyloženými na okraji stola. Jednu ruku mal na tmavom povrchu, po ktorom pomaly poklepával dlhými prstami, oči prižmuroval na mňa. Dúfala som, že už nevyzerám bledo alebo – podľa Bele – ako polomŕtva.

Odrhla som pohľad od Ashovej tváre a prezrela si pracovňu. Veci, o ktoré som požiadala predvčerom, teraz zaberali časť priestoru. Oproti pohovke boli umiestnené dve sivasté stoličky a na jednej z nich sedel Saion. Ale to nebolo všetko. Medzi stoličkami stál ďalší stolík, tento bol okrúhly. A bolo tu ešte niekoľko nových prídavkov. Za pohovkou, kde sedel Rhain, sa nachádzal ďalší stôl. Na úzkom stolíku stáli dva džbány a niekoľko pohárov.

Keď som prechádzala cez výklenok so stĺpmi, poďakovala som Rhainovi a on rýchlo kývol hlavou. Ash si ma prstom zavolať k sebe.

Obišla som stôl a na kredenci som zbadala štíhlu čiernu škatuľu, takmer takú dlhú ako moje predlaktie.

„Attes povedal, že má nejaké novinky.“ Ash položil druhú nohu na podlahu a chytil ma za ruku. Stiahol ma k sebe, posadil si ma na kolená. „Čakali sme, kedy sa k nám pridáš.“

Žalúdok sa mi prevrátil, ale táto reakcia nemala nič spoločné s mojou predchádzajúcou nevoľnosťou. Napriek tomu som sa zhlboka nadýchla. Obklopovala ma vôňa čerstvých citrusov a čistého vzduchu – žiadne dusivé zatuchnuté kvety.

Keď Rhain vstal a zo stola vzal džbán, aby naliał dva poháre vody, Ash sa naklonil a ticho prehovoril: „Cítiš sa dobre?“

Takže stále vyzerám ako polomŕtva. Skvelé. Vzdychla som a prikývla.

Pobozkal ma na čelo, potom sa naklonil späť a sústredil sa na Attesa.

„Aké máš novinky?“ spýtal sa Ash a položil mi ruku na bok.

„Stále mám oči v Dalose,“ začal Attes. „A viem, že Kolis sa na dvore neukazuje tak často ako zvyčajne.“

Attes má v Dalose špióna? Nie je to Elias, ktorý sa stal jedným z Kolisových dôverníkov. Ten je teraz na Attesovom dvore. Tak kto potom?

Koža pod ľavým uchom sa mi zachvela a v mysli sa mi zjavil obraz bohyně s dlhými tmavými vlasmi a so snedou pleťou. „Dametria.“

Attes stuhol. „Ako si...“ Plecia sa mu uvoľnili. „*Vadentia*.“

Prikývla som. „Stretla som sa s ňou a zdalo sa mi, že sa správa inak ako ostatní bohovia, ktorí navštívili Kolisa. Ona ne...“ Zmĺkla som, keď sa mi v mysli vynorili spomienky na to, ako ma Kolis vystavil na obdiv. Nechcela som na to myslieť. Nemusela som.

„V čom bola iná?“ spýtal sa Ash potichu.

„Nesprávava sa ako hlupaňa,“ odpovedala som, čo bola pravda. „Je tam v bezpečí?“

„Zatial’ áno,“ povedal Attes. To ma príliš neupokojilo. „Hovorí sa, že mu pomáha ten jeho obľúbený darebák. Spolu s Varusom.“

Vedela som, že ten darebák je Callum, druhého muža som však nepoznala.

„Varus z Kithreie?“ Keď Attes prikývol, zacítila som, ako Ash za mnou stuhol. „Môj otec ho pochoval.“

„Viem. Pomohol som mu spolu so... svojím bratom.“ Attes zdvihol pohár a napil sa. „Myslím, že musel ujsť, keď Vesesin draken zaútočil na Krvavé lesy.“

Rhahar zakľal. „Skontrolovali sme to dvakrát, aby sme sa uistili, že máme všetkých, ktorí boli pochovaní.“

„Predpokladali sme, že bol jedným z tých, ktorých zabili bez toho, aby po sebe zanechali veľa stôp,“ povedal Rhain a pokrútil hlavou. „Je mi to ľúto. Mali sme...“

„To je v poriadku.“ Ash zdvihol ruku. „Nedá sa vedieť s istotou, či boli všetci, ktorí unikli, znovu zajatí. Vinu za to nenesie nikto v tejto miestnosti.“

Bola to Vesesina vina.

Pocítila som hnev, ktorý vo mne vzbudil horúce pulzovanie.

Vzduchom prebehla vlna energie a pritiahla pohľady všetkých prvotných bohov ku mne.

Attes zdvihol obočie. „Si v poriadku?“

„Áno, ospravedlňujem sa.“

Na Attesovej tvári sa objavil rýchly úsmev. „Zatiaľ čo Calum a Varus vystupovali za Kolisa, on strávil veľa času s jedným konkrétnym návštevníkom, pravdepodobne s úmyslom zabezpečiť si jeho podporu.“ Attes sa posunul na stoličke. „Phanos.“

„Po prvé,“ začala som, „hnevá ma, že organizuje stretnutia. A po druhé, Phanos mu v žiadnom prípade podporu neposkytne.“

„Tým by som si nebol taký istý,“ vyhlásil Saion.

„Naozaj?“ V mojom hlase sa ozval hnev. „Kolis prinútil Phanosu obetovať toľko ceerenov – a to sa mu, samozrejme, ani trochu nepáčilo. V jeho očiach som videla smútok.“

Saionovi sa zachvel sval v čeľusti. „Phanos nerád čerí vodu.“

„Pekne povedané,“ poznamenal Attes.

„Ďakujem,“ povedal Saion a pokračoval: „Pozri, Phanos nemá Kolisa v láske. Myslím, že nemá rád žiadneho z prvotných bohov.“

„Okrem svojho brata,“ podotkol Rhain a kývol na Attesa.

„Je očividné, že ja som to dvojča, ktoré sa narodilo s inteligenciou a s dobrým vzhlľadom,“ vyhlásil Attes, no v hlase mu chýbal obvyklý humor.

Saion sa uškrnul. „Ale Phanos vie byť veľmi... zahľadený sám do seba.“

„Menuj jedného prvotného boha, ktorý *nie je* zahľadený do seba,“ povedala som a keď Attes otvoril ústa, dodala som: „Okrem Nyktosa.“

Attes si priložil dlaň na hrud', ako keby som ho urazila. Prevrátila som oči.

„Och, ja som do seba zahľadený,“ skonštatoval Ash a na chvíľu ma pevnejšie objal. „A som rovnako sebecký.“ Keď som sa obzrela cez plece, naše pohľady sa stretli. „A ty to vieš.“

Chcela som to poprieť, ale keby nebol sebecký, tak by som tu nesedela. Bola však záchrana môjho života naozaj *taká* sebecká? Áno? Nie? Pravdepodobne aj áno, aj nie.

„Nezabúdaj, že je to ten istý prvotný boh, ktorý potopil mesto,“ pripomenul mi Saion. „Len preto, že ho ľudia, ktorí tam žili, prestali uctievať ohrozovaním vlastných životov.“

„Na to som nezabudla.“ Nahnevane som vydýchla a prehodila si vrkoč cez plece. „Bol nahnevaný kvôli strate ceerenov. Prečo by nechcel spravodlivosť? Alebo aspoň zabrániť tomu, aby sa podobná situácia zopakovala?“

Rhahar si počúchal bradu a pokrútil hlavou. „Pretože hľadanie spravodlivosti by na neho mohlo mať negatívny vplyv.“

„A ak ju nebude hľadať, bude to tiež mať na neho negatívny vplyv,“ podotkla som. „Bez ohľadu na to, ktorú stranu si vyberie, stále budú existovať dve strany. Aj keď Kolis ponúknutú dohodu neprijme.“

„Presne tak,“ povedal Ash a prešiel palcom po krivke môjho boku. „Phanos sa môže považovať za odsúdeného, nech urobí čokoľvek. Väčšina ľudí by sa v takej situácii pridala k tomu, kto podľa nich predstavuje najmenšie riziko.“

„A čo potom?“ Začala som si krútiť koniec vrkoča medzi prstami. „To znamená, že verí, že Kolis zostane taký, aký bol.“

„Nemá dôvod si to nemyslieť. Phanos ťa nepozná. Nevie, čoho si schopná a čoho nie,“ skonštatoval Ash. „Ale pozná Koli-sa. Vie, aký dokáže byť pomstychtivý.“

Zovrela som pery a upriamila zrak na prázdne police. Phanos musel cítiť, čo sa stalo v Krajine tieňov, keď som oživila rieku. Takže vedel, že som *niečoho* schopná. Presne to som však čakala, nie? Že sa k nám mnohí z prvotných bohov nepripoja hneď a nebudú súhlasiť s myšlienkou, že budem kráľovná. Ash a ja sme o tom dokonca diskutovali.

„Phanos však pozná teba,“ Rhain sa otočil k Ashovi. „Musí sa obávať toho, že sa bude musieť postaviť proti tebe.“

Ashov tón bol chladný ako ľad a temný ako tieň, keď povedal: „To by sa mal.“

„Musíme mať na pamäti, že aj keď sa Phanos teraz možno pridá na Kolisovu stranu, stále budeš mať šancu ho presvedčiť, aby to napokon neurobil,“ pripomenul Attes. „Obaja budete mať šancu, keď sa skončí *eirini*.“

Pomaly som prikývla. „Máš pravdu.“ Pozrela som sa Ashovi do očí. „Budeme mať šancu.“

Musíme mať šancu.

Phanos disponuje druhou najväčšou armádou a ak by došlo k vojne, budeme ho potrebovať na našej strane.

Zízala som na malý oválny jedálenský stôl, ktorý priniesli do Ashovej pracovne, a čakala, kým príde Nektas. Attes odišiel, keď začul Lailah.

Na stole bolo niekoľko účtovných kníh a džbán s vodou.

Prevládala vo mne nervózna energia, pre ktorú som sa nedokázala na nič sústrediť.

O pár hodín uvidím Ezru a Marisol. Možno aj svoju matku.

Vzrušenie sa vo mne zmiešalo s úzkosťou. Ako budú reagovať, keď ma uvidia? Keď pre svoje oči a tesáky nebudem vedieť skryť, že som sa zmenila? Mala by som im rovno povedať, čím som sa stala? Vedela som, že ak chcem, tak môžem, nechcela som však, aby ma vnímali inak – aspoň nie viac, než bolo nevyhnutné.

Ash zdvihol pohľad od stola, za ktorým sedel. „Na čo myslíš?“

„Na nič.“

Naklonil hlavu a pohľadom sa vrátil k pergamenu. „Si si istá?“

Prikývla som.

„Mám pocit, akoby sa mala zopakovať včerajšia noc,“ poznamenal.

„Ktorá časť včerajšej noci?“

Ash zdvihol pohľad a opäť sa stretol s mojím. „Obe.“

Krv mi stúpila do hlavy, pretože moja myseľ preskočila tú časť včerajšej noci, počas ktorej sme sa rozprávali, a prešla rovno k tomu, ako ma miloval, až kým som nezaspala.

Ash odložil pergamen a mňa oviala jeho citrusová vôňa.

Pripomenula som si, že čoskoro príde Nektas, a prinútila som myseľ, aby sa zamerala na vhodnejšie veci. Len čo sa mi krv ochladila, znovu som sa sústredila na lektúru zádychu.

„Dočerta.“ Ash prudko zdvihol hlavu. „Zabudol som.“

„Na čo si zabudol?“ Vzrástla vo mne zvedavosť, no Ash neodpovedal, ale namiesto toho vstal a obrátil sa ku kredencu.

Keď sa opäť otočil ku mne, držal v ruke plochú čiernu škatuľku, ktorú som si všimla už predtým.

Posadil sa vedľa mňa. „Nemôžem uveriť, že som na to zabudol.“ Podal mi škatuľku. „Pre teba.“

Vzala som ju do rúk. Na základe hmotnosti som si uvedomila, že ide o niečo povedomé. Celá škatuľka mi bola povedomá – až na to, že prvýkrát mi ju priniesol Ector. Uprela som oči na Asha a srdce mi poskočilo.

„Otvor ju,“ naliehal.

Vystrela som nohy a palcom ruky prešla po hladkom dreve. Pomaly som škatuľku otvorila.

Po ruke mi prebehla jemná triaška – hľadela som na krásnu dýku zabalenú v látke krémovej farby. Bola ešte krajšia ako tá, ktorú mi daroval minule. Rukoväť bola vyrobená z rovnakého ľahkého bieleho materiálu, tam sa však podobnosti končili. Na hlavici mala vyrezaný polmesiac a na rukoväti vyryté strieborné plamene. Do pošvy bol vyrezaný rovnaký vzor viniča, aký bol na trónnych dverách.

Bez slova som uchopila rukoväť a začala ju vyťahovať z čierneho puzdra.

„S čepeľou opatrne,“ varoval ma Ash.

Keď som ju uvidela, v momente som pochopila. Otvorila som ústa. Nebola to dýka z kameňa tieňov. Čepeľ bola úzka a matne biela, zaostrená do jemného, smrtiaceho hrotu.

„Je vyrobená z kosti prastarého, však?“ zašepkala som chrapľavým hlasom.

„Áno.“

Prehltla som, no v hrdle sa mi aj tak vytvorila hrča. „Ako...“

„Attes kus odštiepil zo svojej kostenej kopije,“ povedal. „Dokonca s tým súhlasil bez toho, aby som ho musel udrieť.“

Skúmavo som pozorovala dýku, z hrdla mi unikol roztrasený smiech. Čepeľ nebola hladká. V kosti bol starostlivo vyrezaný vlk – s dôrazom na každý detail. Od každého chlpu až po kriv-

ku ucha, s otvorenou papuľou, odhalenými zubami a s ohnivým dychom.

„On... on ju vyrobil?“ spýtala som sa, umelecké dielo sa mi pritom rozmazalo pred očami.

„Áno,“ povedal Ash. „Vyrezal ju. Požiadal som ho o to, keď tu bol naposledy.“

Naplnil ma úžas a pokrútila som hlavou. „Fíha.“

Chytil mi uvoľnenú kučeru a zastrčil ju za ucho. „Myslel som si, že táto bude osobnejšia a symbolickejšia.“ Jeho prsty na chvíľu zaváhali a potom mi skĺzli po ruke. „Ty si ruka, ktorá ovláda čepeľ.“

Zadržala som dych. „Strieborná šelma s krvou vytekajúcou z jej ohnivých čeľustí...“

„Okúpaná v plameňoch najjasnejšieho mesiaca,“ dokončil a mierne naklonil hlavu. „Si v poriadku?“

Zhlboka som sa nadýchla a niekoľkokrát zažmurkala. „Áno. Je to také krásne a ja som len...“ Snažila som sa potlačiť búрку emócií, ktoré vo mne vreli. „Nepamätám sa, či som ti to už povedala, ale nikdy som nedostávala dary. Ani počas obradov, ani na narodeniny. Predtým mi to neprekážalo – alebo som sa o tom aspoň presviedčala.“

Ash stíchol. Odkiaľala som si. „Zdalo sa mi hlúpe cítiť sa zle, že nedostávam dary, keď toľko ľudí chodilo spať s prázdnyimi žalúdkami a bez strechy nad hlavou, ale záležalo mi na tom. Nie preto, že by som niečo chcela. Chcela som len...“

„Chcela si mať niekoho, kto na teba myslí,“ dokončil.

Prikývla som a cítila, ako mi stiahlo hrud'. „Tie dýky z kameňa tieňov, ktoré som od teba dostala predtým, boli moje prvé dary. Vždy budú pre mňa výnimočné.“ Naše pohľady sa stretli. „Rovnako ako táto. Ďakujem.“

„Nemáš za čo.“ Sklonil hlavu a pobožkal ma. Keď odtiahol ústa, položil si hlavu k mojej. „Povedal som ti už dnes, ako veľmi nenávidím tvoju matku?“

„Dnes nie.“

Ash na chvíľu zmĺkol. „Myslíš, že ju niekedy neskôr uvidíš?“
 „Ja... neviem. Všetko závisí od toho, či bude s Ezrou.“
 „A ak nebude?“ spýtal sa. „Pôjdeš ju hľadať?“
 „Nie som si istá.“ Vzťah medzi mnou a matkou bol komplikovaný. Dúfala som, že sa nám niekedy podarí napraviť ho. Ashov hnev mi však veľmi pomohol zahojiť niektoré z hnisajúcich rán. Možno to je trochu divné, ale je to pravda. A tiež ma to motivovalo byť lepšou – lepšou kráľovnou, lepšou prvotnou bohyňou života... lepšou vo všetkom. A to najdôležitejšie – lepšou manželkou. Partnerkou. A viem, kde začať. Poznám niekoľko *spôsobov*, ako začať.

„Sľubujem, že ju nehodím na teba,“ prisahala som.

Ash sa nahlas zasmial. „Neviem, či sa z toho mám tešiť, alebo byť sklamaný.“

Opatrne – aby som sa nedotkla kosti – som zasunula dýku späť do puzdra. Potom som ju položila aj s drevenou škatuľkou na stôl a otočila som sa k nemu. Srdce mi bilo ešte rýchlejšie. „Potrebuješ sa nakrmiť?“

Sklopil husté mihalnice. „Nie, *liessa*.“

Zasiahla ma tá istá zmes úľavy a sklamania, pri ktorej som mala pocit, ako keby sa mi koža príliš napínala. „Si si istý?“

„Som.“

Vzala som jeho tvár do dlaní. Kožu mal chladnú, ale nie takú studenú ako predtým. „Je to zase moja predstavivosť, alebo tvoja koža nie je až taká studená?“

„Nie je to tvoja predstavivosť.“ Otočil hlavu a pobožkal mi dlaň. „Je to moja krv, ktorá sa regeneruje.“

Zamračila som sa. „Rýchlejšie než zvyčajne.“

„Verím, že je to preto, že si sa stala pravou prvotnou bohyňou života,“ vysvetlil. „Esencia vo mne silnie.“

Znamenalo to, že silnie aj v ostatných prvotných bohoch. Vráťane Kolisa.

Nemala som veľa času premýšľať o tom, že všetky prvotné božstvá silnejú.

Pridali sa k nám Rhain a Nektas.

Boh nevyzeral príliš nadšený správou o tom, kam smerujem. Vedela som, že premýšľa nad tým, čo sa udialo, keď sme odišli do smrteľného sveta naposledy.

„Nebudem dlho preč,“ uistila som Rhaina, rovnako ako som to urobila včera večer s Ashom.

Z miesta pri dverách, kde stál s prekríženými rukami, prikývol.

„Sľubujem, že sa nebudem zapájať do žiadnych bitiek,“ dodala som, snažiac sa upokojiť jeho zjavné obavy. „Ani nikomu nepoviem, kto teraz som.“

„*Liessa*,“ povedal Ash pomaly. „Každý smrteľník, ktorý sa s tebou stretne, to bude vedieť.“

„Pretože to pocítia?“ domyslela som si.

„Presne,“ pery sa mu zachveli, „a uvidia tvoje oči.“

Zamračila som sa. „Ach, áno.“

„Zabudla si na to?“

„Nie.“ Zasmiala som sa.

Ash zdvihol obočie.

„Nezabudla. V každom prípade...“ Tie slová som natiahla. „Ideme k bráne?“

„Si prvotná bohyňa.“ Ash mi zastrčil neposedný prameň vlasov za ucho. „Nemusiš používať brány. Môžeš použiť tieňokrok.“

„Och.“ Prešla som si rukami po bokoch a zrazu som pocítila nervozitu. Pravou rukou som siahla nižšie a pohladila rukoväť kostenej dýky. Ash mi našiel puzdro. Dotyk zbrane ma trochu upokojil. „Ako keď som použila tieňokrok vo Vathi?“

„Počkaj.“ Nektas vystúpil dopredu a zvrátil čelo. „Toto bude len druhý raz, čo použiješ tieňokrok?“

Zložila som ruky. „Možno.“

„Je to ľahké,“ povedal Ash.

„Bude to skôr zaujímavé,“ poznamenal Nektas.

„No, to je naozaj užitočné.“ Videla som, ako sa Rhainove pery rozťahli do úsmevu, a zamračila som sa na neho.

„Vieš, čo máš robiť,“ začal Ash. „Stačí sa len sústrediť.“

„Veľa šťastia,“ dodal Rhain.

„Počuj,“ otočila som sa k nemu, „tvoja prítomnosť tu nie je potrebná...“

„Sústred' sa,“ zopakoval Ash, stisol mi bradu prstami a nasmeroval môj pohľad späť k nemu. „Mysli na to, kam chceš ísť. Potom sa tam prenes.“

„Viem.“

Ash sklonil bradu. „Len to príliš nepreháňaj.“

„Nepreháňam.“

„Liessa,“ zamrmlal.

„Nechaj to tak.“ Hlasno som vydýchla a snažila sa zbaviť nervozity. „Viem, čo mám robiť. Chcem to a dosiahnem to.“

Ash prikývol. „Návrat je rovnaký.“ Pohľadom prebehol po mojej tvári. „Malo by ti to trvať len pár sekúnd.“

Prikývla som a snažila sa zbaviť nervozity. Teóriu ovládam. Chápem, ako funguje presun medzi sférami. Vstup do ríše smrteľníkov prostredníctvom tieňokroku bol však úplne iný ako vstup do Vathi. Áno, keď som išla do Vathi, vôbec som nad tým nerozmýšľala. Jednoducho som to urobila. Teraz som o tom musela premýšľať a ten prekliaty draken mi vôbec nepomáhal.

„Prečo Nektas povedal, že to bude zaujímavé, keď je to také ľahké? V podstate to je iba extrémne rýchly pohyb.“

Ash vrhol pohľad ponad moju hlavu. „Lebo je hlupák.“

„To je pravda,“ odpovedal draken.

„Nevšímaj si ho.“ Ash vrhol na Nektasa posledný varovný pohľad a potom mi uchopil tvár do dlaní. „Premýšľaj o neja-